

Szandra

útja a szabadság felé

Szandra

útja a szabadság felé

Szandra egy teljesen hétköznapi erdélyi kisvárosban nőtt fel. A családi házuk két kis szobából és egy nappali-konyhából állt. Két húga volt és egy öccse. A kis ház nagyon zsúfolttá vált, amikor mindannyian otthon voltak. Anya a kis rezsón főzött a sarokban. Nem éheztek, de mindig csak annyiuk volt, amivel kihúzták a hónap végéig. Apa a helyi textilgyárban dolgozott. 17 éves korához hűen, Szandra szeretett filmekeket nézni és mindig csodálattal figyelte a hollywood-i sztárok ruhakölteményeit. Amint sikerült egy kis pénzhez jutnia, mindig divatmagazinokat vett magának és arról álmodozott, hogy egy nap modell lesz belőle. A helyi iskolába járt, átlagos tanuló volt, de amit a leginkább élvezett az a rajzolás volt. Titokban egy kis noteszben csinos ruhákat, blúzokat, cipőket és kiegészítőket tervezett. Abban reménykedett, hogy egy

nap majd ő is viselhet ilyen szép ruhákat, vagy majd hozzámegy egy gazdag férfihoz és vehet magának csinos ruhákat, nyakláncokat, fülbevalókat, táskákat, kalapokat és kesztyűket.

Egy nyári hétvégén az unokatestvére, Máriusz tiszteletére családi összejövetelt szerveztek, aki éppen látogatóba érkezett Hollandiából. Mit vegyen fel? Nem sok mindentől választhatott, és mivel kreatív volt, a hosszú sötét hajába virágot tűzött és kölcsön kérte egy barátnője nyakláncát és fülbevalóját, ami illett a rózsaszín ruhájához. Egy kis smink és az egyetlen csinos szandálja egészítette ki a képet. Nem tudta, hogy unokatestvére egy barátjával érkezett, egy

fiatal román sráccal a szomszédos faluból, aki szintén Hollandiába költözött. Nagyon jól nézett ki a modern frizurájával, bőrdzsekijével, vagány órájával és csillogó cipőjével. Szandra nem tudta levenni róla a szemét, és ez a vonzódás kölcsönösnek tűnt. A fiú végignézett rajta a feje búbjától a lábujja hegyéig és láthatólag tetszett neki, amit látott. „Mihail-nek hívnak,” mondta. „Én Szandra vagyok. Örülök, hogy megismertelek, Mihail” mondta. Húha, ez a menő srác pont őt vette észre és őhozzá jött oda beszélgetni, HIHETETLEN! A szíve elképesztő sebességgel kezdett verni. Kicsit beszélgettek még, de hamarosan haza kellett menniük.

Hétfőn sulis után a fiú a bejáratnál várta. Pillangók zsidongtak a gyomrában és mintha a szíve is egy pillanatra elfelejtett volna dobogni. „Tetszel nekem és hiányoztál, szóval úgy döntöttem, eljövök érted” – említette megnyerő mosolyával. A hosszabbik utat választotta hazafelé menet és mesélt neki Hollandiáról, hogy milyen csodálatos hely is az. Szandra szemei tágra nyíltak: „Hű, egyszer szuper lenne elmenni oda!”

„És te, neked mik a terveid?” kérdezte a fiú, mire ő szégyenlősen bevallotta, hogy egy nap divattervező szeretne lenni vagy modell. „Állandóan ruhákat rajzolgotok,” mondta a lány. „Talán egy nap sikerül nemzetközileg elismertté válnom és végre kitörhetek innen. Nem sok lehetőség van Romániában egy tisztességes megélhetés eléréséhez.” A fiú szemei felragyogtak. „Találkozzunk holnap sulis után, szeretném látni a képeid.” Ezután Mihail kivett egy kis ajándékot a zsebéből és odaadta a lánynak, elköszönt és elment. Szandra a fellegekben járt, meglepett és zavarodott is volt egyszerre. Miért venné észre ez a jóképű fiatal srác pont őt? Otthon kinyitotta a szépen becsomagolt kis csomagot. Egy kis üveg parfüm és pár szép hajcsat volt benne, mind külföldről.

A kapcsolatuk egyre szorosabb lett. Mihail megdicsérte Szandra rajzait és elmondta neki, hogy van egy hely Hollandiában, ahol többet tudna tanulni a divattervezésről. Minden egyes alkalommal amikor találkoztak, volt egy kis ajándéka Szandrának: egy blúz, hajfesték, magas sarkú cipő, divat ma-

gazin és még sok minden más. Vett neki egy mobiltelefont és sokszor felhívta. A lány hanyagolta a családját, barátait és csak a fiúra tudott gondolni. Mikor fogja újra felhívni? Ma is várni fogja az iskola előtt? Milyen

ajándékot fog hozni legközelebb? Ezek a kérdések lefoglalták minden gondolatát.

Amikor tanulnia kellett, nem tudott koncentrálni, így az érettségije nem úgy sikerült, mint várta. „Ne aggódj,” mondta Mihail, „egy hónap múlva 18 leszel és akkor már saját döntéseket hozhatsz. Vissza kell mennem hamarosan Hollandiába, és utána nézek, hogy

van-e álláslehetőség a számodra a divat iparban.” Volt valami furcsa csillogás a fiú szemében, amit Szandra nem tudott megfejteni. Talán csak a közeli elválás miatt patakozó könnyei adták neki ezt a furcsa benyomást? Tényleg vigyorgott a fiú? De elnyomta magában ezt a kellemetlen érzést és sokáig ölelkeztek és csókolóztak.

Egy héttel később egy hivatalosnak tűnő levél érkezett. „Nagy örömünkre szolgál értesíteni önt, hogy felvételt nyert a divat butikunkba. Kiképezzük minták tervezésére és ruhák varrására, ezek után lehetőséget kap arra, hogy a cégünknel dolgozzon. Kérjük, jöjjön el a munkaközvetítő irodánkba a szomszédos városba július 15-én, ahol megkapja az összes szükséges dokumentumot, utazó iratot és további szükséges útmutatást. Kérjük, már legyen bepakolva és utazásra készen. Az autó, ami a repülőtérre viszi önt aznap este indul.” Anya nem volt elragadtatva, amikor hallotta mi történt és elolvasta a levelet. Mi van, ha az egész átverés? Már hallott történeteket fiatal romániai lányokról, akiket kicsábítottak Nyugat-Európába

és végül prostituáltként végezték. Anya figyelmeztette Szandrát és könyörgött neki, hogy ne fogadja el az ajánlatot, de már eltávolodtak egymástól, mert túl elfoglalt volt a saját munkájával, a családról való gondoskodással, hogy elég időt töltsön a legnagyobb lányával. Nem is sejtette mekkora hatással volt Szandra életére Mihail és most mennyire is függ tőle a lány.

Július 15-én Szandra kiszökött a házból, mielőtt bárki is felébredt volna. Korábban összekapolt magának egy táskába és elrejtette azt egy bokorban a ház mögött. Az első busz hamarosan indult. Elvitte a levelet, amin az iroda címe volt, nehogy bárki is tudja őt követni, hogy visszahozza. Korán érkezett, így várakoznia kellett.

Végre az iroda kinyitott. Egy kis hely volt egy belső udvarban. Egy kigyúrt, nap szemüveges férfi állt az ajtó előtt. Négy másik lány érkezett, minde-

gyik körülbelül Szandrával volt egykorú. Felismerte Fláviát és Szilviát a környező falvakból. Mindannyian hasonló levelet kaptak az ígérettel, hogy tanulhatnak és utána dolgozhatnak. Izgalommal a szívükben beszálltak a kocsiba, egy BMW-be, és elvitték őket a repülőtérre. A napszemüveges férfi velük volt egészen Hollandiáig.

Megérkezésükkor egy ismerős hang köszöntötte őket: „Hali, csajszik!” Marius és Mihail várták őket a repülőtéren. Mi történik? Két másik kigyúrt pasas állt a közelben, figyelve minden mozdulatukat. A fiatal lányokat beterelték egy kisbuszba a csomagjaikkal együtt, majd elvitték őket egy félre eső házba a város határában és bezárták őket egy rácsokkal védett szobába. Túl késő volt, a menekülés lehetetlennek tűnt. Egyiket a másik után brutálisan megerőszakolták, újra és újra. Két nappal később, Fláviát és Szandrát elvitték egy bordélyházba. Mihail nem volt többé az a kedves barát, akit megismertek. A stricijük lett, aki követelte a bevételt. Szandra kiderítette, hogy Mihail nem csak őt vezette félre a takti-

kázásával, hanem Fláviát és Szilviát is. Míg az unokatestvére, Márius hozta a másik két lányt. „Anyának igaza volt, ő látta a veszélyt. Hallgatnom kellett volna rá, most már túl késő!” Éjjel-nappal szolgálatára kellett lennie a klienseknek, akik jöttek hozzá. Senkit sem utasíthatott vissza, különben Mihail,

aki állandóan rajta tartotta a szemét, megverte. Durva volt és kapzsi. Kétségbeesés és reménytelenség itatta át Szandra lelkét. „Soha nem kerülök ki innen, soha nem fogom tisztának érezni magam újra; ennyi volt. Hogy lehettem ennyire hülye?! Mennyire megkönnyítettem nekik, hogy megszerezzenek! Megérdemlem, hogy így legyek megbüntetve!” Szandra megutálta Mihailt, de barátságosnak kellett mutatkoznia, hogy elkerülje a még több kegyetlenséget tőle.

Amikor tükörbe nézet, egy szomorú, sovány fiatal lányt látott sápadt bőrrel, sötét karikákkal a szemei alatt és mély gyűlölettel a szemeiben. Újra és újra eljátszott a gondolattal, hogy megöli Mihailt, leönti sósavval vagy felvágja apró darabokra. Egyik pillanatban szörnyű szégyent érzett, a másokban pedig gyűlöletet. Mennyire megkönnyítette a dolgát Mihailnak!

Volt a hetének egy fénypontja: minden szerdán pár hölgy jött a bordélyházba, kedvesen beszéltek a lányokhoz, kis ajándékokat adtak nekik és brosrákat, könyveket a saját nyelvükön. Annie

különösen kedves volt. Még magyarul is beszélt és nagyon jól tudott kommunikálni. Úgy tűnt, ő tisztában van Szandra állapotával és tudta milyen szenvedésen megy keresztül. Tudta, hogy minden mozdulatukat figyelik így csak rámutatott egy különös ajándékra az átlátszó zacskóban. Ezután szorosan megölelte Szandrát, magához szorította egy kis ideig és tovább ment a következő lányhoz. Amikor Szandra kinyitotta az ajándékot, egy telefonszámot talált elrejtve a finomságok között. Ezután elolvasta a szép brosrát amit hoztak neki.

Az összetört üveg különféle szögletekkel van tele; mindegyik megragad egy-egy fénysugarat és szétszórja ezernyi irányba. Ugyanez történhet egy összetört étellel is: összetört álmok, remények, amik már szilánkokban hevernek. Egy darabokban heverő élet végérvényesen tönkrement életnek tűnik. De idő és imádkozás által egy ilyen élet is ragyoghat úgy, mintha az összetöretés meg se történt volna. A mi hatalmas Istenünk le tud nyúlni és gyönyörűségeset tud alkotni sötét helyzetekből is. Minden megtört álmot és szívet, ami szenved, az Ő

szerető érintése meggyógyíthat és megválthat. Isten átváltoztathatja a bánatod, fájdalmad és bűnöd egy kaleidoszkóppá, amin keresztül az Ő fénye jobban tud világítani, mint valaha.

A Biblia azt mondja: Hamu helyett fejdíszet adok
Sion gyászolójának, gyászfátyol helyett
illatos olajat, a csüggedés helyett örömeidet...

(Ézsaiás 61,3)

Szandra csak sírt és sírt. „Én már túlságosan lecsúszott állapotban vagyok ahhoz, hogy bármi jó is lehessen az életemből,” gondolta, de egy kis reménysugár elkezdett ébredezni mélyen a szívében. Megkérte Istent, hogy nyisson meg egy utat, amin át el tud menekülni ebből a pokolból.

Kívülről mindent megtett, nehogy Mihail észrevegyen bármi változást is rajta, játszott a engedelmes cucci szerepet,

de belülről készen állt, hogy eliszkoljon akármelyik pillanatban. A nap minden percében magánál tartotta a telefonszámot, amit Annietől kapott, nem merte beírni a mobiljába mert Mihail rendszeresen leellenőrizte az összes számot. Aztán eljött a nap, amikor Mihail influenzás lett. Szandra kedvesen beszélt hozzá és felajánlotta, hogy elmegy gyógyszer venni neki a közeli patikába. Mihail elkeseredett és beteg volt, és mivel Marius Romániában volt, hogy magához édesgessen új lányokat, nem látott más esélyt, mint elküldeni Szandrát aszpirinért, köptető szirupért és hasonlókéért. A patika közel volt. Szandra felvette a lapos talpú cipőjét, elővette a pénzt, amit előre elrejtett a munkaruhás táskájában. Búcsúzóul megcsókolta Mihailt, megsimogatta a homlokát, majd becsukta az ajtót és lement a földszintre. Elindult a gyógyszertár felé, mivel tudta, hogy Mihail figyelni fogja őt, de amint látótávolságon kívülre ért, elkezdett rohanni és rohanni és rohanni, amíg muszáj volt megállnia, mert a szíve már túl hevesen vert. Elővette a papírt és felhívta a számot. „Itt vagyok a vasútállomáson, a

6-os vágánynál, kérlek gyere értem. Menekülök a stricim elől. Nem mehetek vissza, óriási veszélyben vagyok.”

Rövidre fogva a történetet, Szandra bekerült egy állami menedék otthonba. Vallott az exje és az unokatestvére ellen, és addig a menedék otthonban vigyáztak rá, amíg mind a kettőt le nem tartóztatták. Soha nem felejtette el az összetört üveg történetét, és hogy Isten felhasználhatja mindazt, amin neki keresztül kellett mennie valami jóra. Visszatért saját országába és fél évig egy biztonságos helyen volt, ahol pihenhetett és volt ideje feldolgozni a traumát, ami érte. Az apukája segítségével megtanult varrni a helyi textilgyárban, és mivel valóban tehetséges tervezőnek bizonyult, meg tudta nyitni a saját kis butikját egy nap.

WWW.JEWELSINTHEDARKNESS.COM

jewels
IN THE DARKNESS